

Zahrada probuzení

Ginny Kubitzy Moyer

Březen v Kalifornii se podobá květnu v New Yorku – jde o jaksi zasněné slunečné a teplé období.

„Na tuhle roční dobu to není nijak výjimečné počasí,“ vykládal William, ale Catherine žasla, že to někdo může považovat za samozřejmé. Byla usazená na zadním bohatě čalouněném sedadle Williamova vozu Pierce-Arrow, který řídil šofér v livreji, jehož William oslovoval jako Andersona. Zavřela oči a nechala se ovívat šepotavým voňavým vzduchem. Potom je však zase otevřela, protože nechtěla dopustit, aby jí uniklo něco z poslední části cesty do Oakview.

William seděl vedle řidiče. Teď se ohlédl přes rameno a usmál se. „Je to tady o dost jinačí než na východě, co říkáte?“

„Opravdu hodně jiné.“

Rozdílnost mezi životem, jaký vedl William a jaký žila ona, vynikla už ve chvíli, kdy v New Yorku nasedli do vlaku. Brandtův soukromý vagon byl jedním slovem luxusní, s interiérem vyvedeným v mahagonu a sametu, a klouzal po kolejích jako dům na kolečkách. Krajina, kterou projížděli, připomínala neustále se měnící kaleidoskop kopců, farem a planin, jež se táhly do všech stran, kam až dohlédla, a obloha tu byla širší, než na jakou byla Catherine zvyklá z New Yorku. Nejradši by celý výlet strávila vyhlížením z okna, aby si nechala měnivé výhledy proniknout do očí a nechat jimi rozvířit své sny.

Současně byla ráda, že dorazili do cíle cesty. V neustálé blízkosti dalších členů rodiny a Williama si připadala stísněně, neměla možnost uchýlit se

ke klavírním sonátám nebo k procházkám v parku. Vezla s sebou několik knížek – včetně románu od Gertrudy Athertonové, z něhož chtěla získat předběžný obrázek o životě v Kalifornii – a díky nim mohla občas uniknout únavným rozhovorům. Nezapomněla si vzít i černý růženc a pečlivě ho uložila do postranní kapsy cestovní kabely, jenže při takovém nedostatku soukromí neměla příležitost ho vzít do ruky.

Jak tak seděla v prvním ze dvou Williamových automobilů, cítila stejné vzrušení jako dítě. Vozy pomalu jely za sebou po cestě vinoucí se mezi kopci, které teď na jaře halila svěží zeleň. Vyšší vrchy na západě byly naopak porostlé vzrostlými stromy a připomínaly jevištní kulisy, protože jak na ně svítilo odpolední slunce, každá vrstva měla odlišný odstín zelené barvy.

„Jak se jmenují tyhle hory?“ zeptala se.

„Ty patří k pohoří Santa Cruz,“ odpověděl William.

„Santa Cruz,“ opakovala, aby si ta dvě slova vychutnala.

„Spousta míst v Kalifornii má španělská jména,“ vysvětloval William.

„Jistě víte, že tohle území kdysi patřilo Mexiku.“ Ukázal na bod před nimi, kde se cesta větvila. „Tamhle odbočíme.“

Poté, co auto změnilo směr jízdy, se vrstevnaté kopce přesunuly z pravé strany před čelní sklo automobilu a rozšířily se v panoráma. Catherine se při tom pohledu zatajil dech. „Co je za těmi horami?“

„Pobřeží,“ odpověděl William.

Přišla další zatáčka a vůz sjížděl z kopce po široké prašné cestě. Po obou stranách rostly stromy a pod nimi jasně zelená tráva lesknoucí se ve slunci.

„Tamhle v dálce je už vidět střecha domu,“ upozornil William, a opravdu – skrz koruny stromů se daly rozlišit početné komíny.

„Máte tady nějaké sousedy?“ zajímala se Abigail.

„Abych byl přesný, tak blízké sousedy tu nemáme,“ usmál se William.

„O pár kilometrů dál se rozkládá několik statků. Nejbližší větší město se jmenuje San Mateo, najdou se v něm opravdu krásné domy. Ale my jsme se radši přestěhovali sem do údolí.“

Auto zabočilo na příjezdovou cestu, která byla značně dlouhá a lemovala ji alej dubů, z jejichž větví visel mech. Za plotem se pásli koně a s neuspěchanou elegancí pošvihávali ocase. Oba vozy přejely přes můstek, jenž překlenoval říčku; za ním se cesta odklonila vlevo, do velké otevřené brány.

Vzápětí se před nimi zjevil dům. Velký, elegantní, postavený z měkkého žlutého kamene, se dvěma křídly táhnoucími se na obě strany. Co do veli-

kosti a podoby připomínal anglické venkovské sídlo, avšak přiměřeně velké balkony se zábradlím z tepaného železa před velkými okny v prvním patře mu zase dodávaly italský šmrnc. Před vchodem stála prostorná čtvercová veranda se sloupovím, z něhož visely jako těžké drapérie šlahouny vistárie, která ještě nestačila rozkvést.

Po obou stranách domu rostly velké duby, po kterých dostala usedlost jméno. Vypínaly se skoro do stejné výšky jako střecha domu a natahovaly větve téměř až k nevelkým oknům druhého patra. Celkově působil dům ohromujícím dojmem, protože představoval dokonalé harmonické skloubení architektury a přírody.

„Je to nádherné,“ pronesla Catherine, když zase byla schopna slova.

Příjezdovou cestu před domem pokrýval šterk a vozy po ní dojely až před samotný vchod. Uprostřed smyčky narýsované cestou stála fontána s neokázalou mramorovou sochou nymfy ustrojené v řeckém peplu. V nízkých vázách kolem fontány rostly ty nejkrásnější hyacinty, jaké kdy Catherine viděla, husté a bohaté, bílé se střídaly s fialovými a levandulově modrými.

„To jsou ale květy!“ vykřikla.

William se jejímu nadšení usmíval. „Každé jaro se takhle předvádějí.“

Oba automobily zastavily před hlavním vchodem, kde už je na schodech očekával majordom v černém obleku. Zdálo se, že je mu něco málo přes šedesát, měl husté šedivé vlasy a křovinaté obočí. Sestoupil po schodech, aby je uvítal, hned jak řidiči hostům otevřou dvířka a pomohou jim vystoupit.

„Dobré odpoledne, Hayesi,“ pozdravil ho William.

„Dobré odpoledne, pane,“ odpověděl majordom. „A vítejte doma.“

„Toto je paní Ogdenová a slečna Ogdenová,“ řekl William a ukázal na Abigail a Catherine. „A pan Ogden a paní Ogdenová.“ Catherine se musela přemáhat, aby se tomu nezasmála; napadlo ji, že zapamatovat si jména hostů bude pro zdejší personál daleko snazší než v jiných případech. Jenže nikdo jiný se tomu nepousmál. Teta zkoumala pohledem plazící se šlahouny vistárie. Ethel se potají pokoušela nahlédnout za pootevřené dveře a Henry dával najevo obvyklý náznak shovívavé autority. Hayes byl očividně dokonalý profesionál – lehce se uklonil a ve výrazu jeho tváře nebylo patrné nic jiného, než že návštěvníky zdvořile zdraví.

„Vítejte v Oakview,“ pravil klidně.

V domě bylo příjemně chladno, klid a spousta světla. Přeš vstupní halu dlážděnou mramorem prošli dvoukřídlovými dveřmi do přijímacího sa-

lonu s vysokým stropem. Stěny zde byly tapetovány šedomodrým plátnem a francouzskými okny naproti dveřím bylo možné nahlédnout na terasu lemovanou elegantní balustrádou. Všude stály vázy s kyticemi. Přijímací salon nabízel posezení na pohovkách a v křeslech se zlacenými kostrami čalouněnými lněným plátnem. Zdobný krb nesl na římsě lesknoucí se hodiny. Závěsy v oknech byly roztažené.

„Chcete se hned projít po domě nebo byste si raději napřed odpočinuli?“ zeptal se William hostů, kterým dvě služebné pomáhaly z pláští a braly od nich klobouky.

„Bylo by příjemné jít hned,“ ozvala se Ethel bez nejmenšího zaváhání.

Podobný dům Catherine ještě nikdy neviděla; neudivoval ji ani tak nábytkem který byl nádherný, ale především žasla nad otevřeným, vzdušným dojmem, jímž působily všechny místnosti. Stěny v jídelně krylo obložení bílé a světle zelené barvy a dlouhý stůl zdobily stříbrné svícny. Nechyběl zde hudební salon s vysokými okny a klavírem postaveným před rozměrným zrcadlem, díky němuž se pokoj zdál ještě prostornější.

Catherine vůbec nepochybovala, že strýci by se tuze zamlouvala knihovna, jejíž stěny od podlahy po strop lemovaly zaplněné police, a nechyběl tu mohutný krb se zavěšeným portrétem ženy, který jako by maloval Romney. William si pro sebe zařídil privátní pracovnu, nepřehlédnutelně mužský pokoj s dřevěným ostěním a koženými křesly. V domě se nalézal i taneční sál s naleštěnou parketovou podlahou a křišťálovými lustry. Na opačné straně se dům otevíral na krytou verandu zařízenou proutěným nábytkem rozestaveným tak, aby skýtal nerušený výhled přes trávník na zalesněné vrchy v pozadí. V malé jídelně laděné do modré a bílé barvy stál krb obložený malovanými a glazovanými holandskými kachli a na stěnách visely malby pestrobarevných kytic. Celé sídlo představovalo ukázkou luxusu a vybraného vkusu, neboť bylo klasicky elegantní, avšak s dostatkem moderních prvků, které zajišťovaly pohodlné bydlení. Catherine se dívala po vysokých stropích a říkala si, že tohle je dům, který člověku dovolí volně dýchat.

Dostala pokoj v prvním patře, do něhož se vystupovalo po elegantním vyřezávaném schodišti. Na stěnách tu byly tapety s pomněnkovým vzorem. Sloupková postel stála naproti mramorovému krbu, bílé závěsy v otevřených oknech se zlehka nadouvaly větříkem. Protože to byl rohový pokoj, měl okna po dvou stranách, a dychtivě spěchala od jednoho k druhému a vyhlížela z nich. Z jednoho viděla dole balustrádu a pak trávník, který jako by

se táhl kilometry daleko, a za ním kopce. Z oken v sousední stěně pak viděla na zahradní domek, cihlové zidky a pěšiny, rozložitě duby a svěží barevné květinové záhony.

„A tenhle pokoj má i vlastní koupelnu,“ ozvala se Ethel, která otevřela dveře do kachlíčkované elegantní koupelny s vanou na lvích nožkách. „Podívejte se, máti,“ otočila se ke tchýni, avšak Abigail pozorovala svou neteř.

„Líbí se ti to?“ zeptala se.

„To ano,“ přikývla Catherine a s rozzářenou tváří se vykláněla z okna. „Je to fantastické.“

„Na zítřek jsem neplánoval nic zvláštního,“ oznámil jim William při večeři. „Říkal jsem si, že byste si mohli odpočinout tady, než se vydáme na nějaké toulky.“ Přidal si filet z mořského jazyka, který přinesl na stříbrném podnosu netečný Hayes. „Ale než se vrátíte domů, určitě se zajedeme podívat na sekvoje, do San Francisca, na pobřeží, a vůbec kamkoli, co by vás mohlo zajímat.“

„To zní lákavě,“ prohlásila Abigail. „Jsem si jistá, že vaše sídlo nás zítra docela zaměstná.“

Catherine v nových šatech ze zeleného sametu seděla naproti tetě a mlčky souhlasila. Jídelna osvětlená křišťálovým lustrem působila pohádkově, a to i díky bílým liliím umně naaranžovaným v nízké míse uprostřed stolu.

„Pokud jezdíte na koni, mohli bychom si prohlédnout i okolí,“ navrhl William. „Jackson, to je stájník, vám vybere ve stáji ty nejvhodnější koně. Kolem se najde spousta pěšin, které vedou do kopců.“

„Jak velké jsou vaše zahrady?“ zeptala se Catherine.

„Necelých šest a půl hektaru. Máme tu růžovou zahradu, zrcadlový bazén a ovocný sad. Po pěšinkách, které skrz ně vedou, můžete prochodit celý den.“

„Takže přesně to budu zítra dělat,“ přikývla Catherine a oči jí zářily.

William se pousmál. „Doufám, že nebudete zklamaná,“ poznamenal tónem, který naznačoval jeho přesvědčení, že jistě nebude.

Než dokončili snídani v modrobílé jídelně, ranní mráčky se vytratily a odhalily blankytné jarní nebe. Ethel se ještě neukázala. „Chudák děvče, po všem tom vzrušení ze včerejška měla velké problémy usnout,“ povzdychl si

Henry, když od Hayese přebíral šálek s kávou. William, Catherine a její teta se tedy vypravili ven na terasu sami. Sešli po krátkém schodišti a ocitli se v místě, které Catherine připadalo jako rajsý kout.

„Moje máti o téhle zahradě říkala, že je to její druhý domov,“ svěřil se William, když provázel své společnice po pěšinách. „Zahrada byla navržena tak, aby vytvářela jakoby samostatné pokoje.“

Jednotlivé sekce zahrady oddělovaly cihlové zídky porostlé břečtanem, v nichž zůstaly průchody zaklenuté do oblouku, které nabízely průhledy na pestrobarevné květinové záhony. Za kroketovým trávníkem stál cihlový zahradní domek s vysokými okny ve všech čtyřech zdech. Po vnitřních stěnách natahovaly své šlahouny magnolie rostoucí v květináčích a v rohu stála velká klec se dvěma bílými holubicemi. Catherine se k nim naklonila blíž, aby si je prohlédla, a mírně vyplašení ptáci zatřepetali křídly, než se zase poklidně usadili a zvědavé slečny si neвшímali.

„Jakpak se ty holubice jmenují?“ zajímala se.

„Nevím o tom, že by měly nějaká jména,“ pokrčil William rameny. „Starají se o ně zahradníci.“

Za zahradním domkem se blyšťel zrcadlový bazén, k němuž se scházelo po několika schůdkách. Po obou stranách nádrže se vypínaly cypřiše. „Tohle mi připomíná Itálii,“ utrousila Abigail.

„Zvlášť v létě, kdy nejvíc pálí slunce,“ souhlasil William. „Člověka až překvapí, jak zahrady v každé roční době vypadají jinak.“ Podtext této jeho poznámky byl Catherine zřejmý: tohle nebude jediná návštěva Ogdenových v Oakview.

Míjeli záhony rudých tulipánů, a nakonec vyšli dalším obloukovým průchodem. Před sebou spatřili uprostřed trávníku dub, pod nímž stála malá lavička.

„Ten je ale obrovský!“ vykřikla Catherine.

„Ano, největší strom na celé usedlosti,“ přikývl William. „Říká se, že je tři sta let starý.“

Catherine nedbala na vlhkou trávu a vydala se k patě mohutného stromu. Žasla nad silnými větvemi natahujícími se do všech stran. Mířily napřed vzhůru, než se plavnou křivkou zase skláněly k zemi, a mezi nimi prosvítaly kousky oblohy. Táta by tenhle strom miloval, pomyslela si. Kus živé poezie – měl pevnou strukturu, ale vyjadřoval zároveň graciéznost.

William ji následoval k dubu. „Tady jsme v centrálním bodě zahrady. Zahradní architekt navrhoval podobu pozemků tak, aby tento strom tvořil srdce všeho kolem.“

„Zdá se mi, že je to nejkrásnější věc z celého vašeho sídla,“ pronesla uchváceně. Zaklonila hlavu a pohledem zkoumala větve ve snaze najít nejvyšší bod.

„Byl nejkrásnější,“ odpověděl důvěrným tónem zjevně voleným tak, aby ho nezaslechla teta Abigail. „Až do včerejška.“

Jeho kompliment ji vytrhl z okouzlení, protože vyžadoval nějakou reakci. Podívala se na něho. Stál od ní na dva kroky, ruce v kapsách krásného lněného obleku, a hltal ji očima. To, že ji tak nepokrytě probodával pohledem, jí zalichotila, až maličko zčervenala, ale nakonec z toho vyšel pocit otrávenosti.

„Nepůjdeme dál?“ zeptala se a otočila se směrem, kde na ně čekala teta.

Nepatrně se pousmál, jako by ho její reakce pobavila, a ustoupil stranou, aby mohla jít první.

Následujícího dne se Catherine vzbudila brzy, tak časně, že když vyklouzla z lůžka a přetápala k oknu, viděla na obloze červánky blížícího se východu slunce. Na chvíli se opřela o parapet a usmívala se do nového jitra, ale pak se v náhlém popudu rychle oblékla a sešla ze schodů.

Neviděl ji nikdo než služebná, která roztahovala závěsy v přijímacím salonu, a ta se zeptala, jestli něco nepotřebuje. Pokud ji překvapilo, že vidí Catherine tak brzy ráno a s vlasy spletenými do copu, nedala to ničím najevo.

Sešla z terasy a minula trávnik zmáčený rosou. Včera na něm hráli krocket a zněly tu veselé hlasy i tukání palic do dřevěných koulí. Teď tu bylo prázdno a ticho, svět se teprve probouzel, byl čerstvý a krásný. Napadlo ji přirovnání k biblickému ráji a pak se té otřepané frázi skoro nahlas zasmála. Ale opravdu si připadala jako v ráji, daleko od všech nesnází.

Beze spěchu se vydala k velkému dubu, který minulého dne tak obdivovala. Brzy ráno jí připadal ještě impozantnější a jeho dosud bezlisté větve vytvářely na pozadí oblohy fascinující vzory. Přišlo jí úžasné, jak se nejprve zvedají vzhůru, aby se pak stočily směrem k zemi a ven od kmene, neklidně a krásné jako vztahující se paže. Něco tak nádherného si zasloužilo mít jméno, ale nenapadlo ji nic jiného než Strom poznání – jako strom poznání dobra a zla. Zase přirovnání k ráji – nemohla se toho zbavit. Jestliže ale ráj

vypadal podobně jako tohle, není divu, že Adam a Eva propukli v pláč, když z něj museli odejít.

Stejně jako při procházkách v Central Parku měla oči dokořán a vstřebávala všechnu krásu kolem sebe – dobře udržované šterkové pěšinky, břechtan pnoucí se po zdech a svěží záhony s nahuštěnými květy vřdycky v jedné barvě. V růžové zahradě objevila na keřích mezi narudlými listy i malá pou-pata.

Zalévalo ji světlo vycházejícího slunce a představovala si, že by v Oakvieu trvale žila. Každé ráno by se mohla procházet zahradami a vybírat květy, které by potom aranžovala v jídelně. Mohla by si vypít čaj v zahradním domku, hrát na klavír v hudebním salonu nebo za chladných nocí číst u ohně v ložnici (nepochybovala, že i v Kalifornii musejí přicházet nějaké chladné noci). Tyhle představy jí přišly hodně lákavé.

Potom se jí však vybavil obrázek, jak se otevírají dveře ložnice a vchází William, jistý si svým právem tam být. Tu se zastavila a nerozhodně postávala u zimostrázového keře.

Catherine nebyla nevědomá, pokud šlo o podrobnosti manželského života. Zásahu na tom neměla její teta, jejíž hovory o sexu se omezovaly na matné varování, že by si žádný muž neměl brát děvče, které už není neposkvrněné. Když Catherine a Lavinie končily školu, zasvětila je do tajů soulože mladá školní služka, pěkná a hovorná, kterou později vyhodili z místa, protože otěhotněla. Catherine byla napřed překvapená a znechucená, ale časem místo toho přišla zvědavost; říkala si, že kdyby sexuální akt byl opravdu tak ohavný, žádná žena by si nikdy nepřála ho vyzkoušet. Ale literatura i sám život prokazují, že v tom ženy přece jen musejí nacházet jakési zalíbení.

Nemohla si nalhávat, že by ji William nepřitahoval. Když se do něho zavěsila, zdála se jí jeho paže pevná a spolehlivá a někdy se jí v jeho fyzické blízkosti zrychlil tep způsobem, jaký dosud nezažila. Ale jejich blízká setkání v sobě často nesla jakýsi spodní proud vyzývavosti a dynamiky, což ji vzrušovalo, i když jí to nepřipadalo zvláště příjemné. Lavinie jí říkala, že se nakonec naučila také flirtovat, ale Catherine si nemyslela, že by šlo zrovna jen o tohle. Instinktivní nechuť nepramenila z úmyslu vyprovokovat jeho zájem, nýbrž z něčeho hlubšího, z jakési potřeby vymezit kolem sebe hranice. Před čím by ji však měly chránit? To netušila.

Znovu vykročila, vešla do sadu, do aleje hrušní, jejichž rozkvetlé větve filtrovaly záři ranního slunce. Její otec by je moc rád skicoval. Představila si,

že spolu s ní tudy jdou i rodiče, táta lehce kulhá, maminka má vlasy zapletené do copu svinutého v zátylku a každou chvíli se může rozesmát. Kdybyste tak byli teď se mnou, abyste mi poradili, jak se rozhodnout, říkala si. Kdybych vás tak pořád měla jako své rádce.

Jak byla ztracená v myšlenkách, došla k místu, kde pěšina zatáčela a bezmála by upadla přes kolečko, jehož rukojeti trčely ven z květinového záhonu. Narazila do nich nohou těsně pod kolenem, prudce se zastavila a předklonila se bolestí a úlekem.

Zpoza keře se vynořil muž, v jedné ruce držel větvičku a v druhé zahradnické nůžky. „Ublížila jste si?“ Rychle pustil větvičku i nůžky a napřáhl k ní ruku, aby ji přidržel.

„Jsem v pořádku,“ vydechla, ale instinktivně se o jeho nataženou ruku opřela. Bolest nebyla zase tak hrozná, horší byl úlek.

„Omlouvám se. Neměl jsem kolečko nechat takhle trčet do pěšiny,“ drmolil mládenec. „Netušil jsem, že by se takhle brzy mohl někdo procházet po zahradě.“

„Nic se nestalo. Já také nejsem zvyklá být venku takhle brzy.“ Napřímila se, pustila se ho a letmo se usmála na znamení díky, aby ho zbavila jakéhokoli pocitu viny. „Jenže v tuhle denní dobu je zahrada zvlášť krásná.“

Když se zahradník ujistil, že je Catherine v pořádku, také se usmál. Mohlo mu být kolem pětadvaceti a zdál se o několik centimetrů vyšší než ona. Měl vlnité hnědé vlasy a olivovou pleť. Cosi v jeho tváři ji hned od začátku překvapovalo, a konečně přišla na to, že jde o barvu jeho očí – měl je bleděmodré, ačkoli v takové tváři by čekala spíš hnědé.

„To máte pravdu,“ přikyvoval. „V tuto dobu je zahrada hezká, ale ještě hezčí je večer za soumraku.“ Shýbl se a posunul kolečko, aby nezasahovalo do pěšiny.

„Proč?“

Jestliže ho její zájem překvapil, nedal to nijak najevo. „Ráno všechno začíná nanovo,“ řekl „Může se přihodit cokoli.“

„A za soumraku?“

„Co se stalo, stalo se,“ prohlásil. „Můžete na to vzpomínat, a to je, jako byste to prožívala znovu.“

Vybavil se jí každověčerní rituál s růžencem, kdy si při počítání kuliček vybavovala chvíle krásy a laskavosti. „Ano. To máte pravdu.“

„Ještě jednou se omlouvám, že jsem takhle nechal trčet to kolečko. Doufám, že jste si nijak neublížila.“

„Určitě ne,“ ujistiřovala ho, i když věděla, že nějaká stopa po nárazu jí na noze zůstane. Zahradník měl kolem krku uvázaný červený šátek. Na hnědi jeho manšestrového saka tvořil jasnou barevnou skvrnu. Ráda by hovor s ním protáhla, jenže nevěděla, co dalšího by řekla.

„Jápkak se jmenujete?“ zeptala se nemotorně.

„Thomas O'Shea.“

„Dobrá. Děkuji vám, Thomasi. Myslím za tu krásnou zahradu.“ Gestem obsáhla jejich okolí.

„Rádo se stalo,“ odpověděl a zvedl ze země zahradnické nůžky. Pak jenom stál a zdvořile čekal, jestli od něho ještě nebude něco chtít, než se vrátí ke své práci. Po chvilce mu kývla na rozloučenou a svižně odešla po chodníčku směrem k domu.

Každý následující den v Oakview přinášel hostům nové zážitky a objevy. Ve dvou naleštěných Williamových vozech se Ogdenovi projeli po točité silnici podél pobřeží. Navštívili místo zvané Coyote Point při jednom konci zálivu, malou pláž obklopenou eukalypty, z jejichž kmenů se sloupávaly cáry kůry. Večer trochu sprchlo, ale i tak se dobře bavili s několika Williamovými přáteli a sousedy, kteří přijeli do Oakview na večeri a zahrát si karty. Podnikli výlet do San Francisca, kde Catherine udivily ulice šplhající do strmých svahů, aby z vrcholu zase klesaly dolů, tak svažité, až se zdálo, že automobily, které sjížděly z kopce, musí skončit ve vodách zálivu. Večer toho dne si dopřáli pozdní večeri v prostorném Williamově apartmá v nejvyšším podlaží hotelu St. Francis na Union Square. „Někdy je pro mě snazší zůstat přes noc ve městě,“ vysvětloval, „zvláště když tu mám obchodní jednání.“ Z města vyjeli zpátky do Oakview až po deváté hodině a nad hlavami se jim klenula obloha posetá ohromující záplavou hvězd.

Když Catherine večer přebírala kuličky růžence, myslela na spoustu překných věcí: mocný košatý dub, který pro sebe pojmenovala jako Strom poznání, rozmanité odstíny zelené a hnědé barvy na zalesněných kopcích, které působily dojemem, že by po nich mohla přejíždět dlaní jako po sametu, zneklidňující troubení mlhových sirén nesoucí se ze zálivu do sanfranciských ulic, vzdušná krása tohoto domu s roztaženými závěsy na oknech, jako

by tu sluneční světlo bylo vítaným hostem, a lesknoucí se klavír v hudebním salonu, na který po večeři zahrála a sklidila obdivný potlesk.

Dokonce i její rodina jí připadala nějak jiná. Když se z domácího prostředí ocitli na prostornějším jevišti, jako by to umenšilo jejich osobnosti způsobem, jaký by nečekala. William byl nepochybně vstřícný hostitel a podroboval se jejich přáním, ovšem velkolepost jeho domu mu dodávala ještě větší autoritu, než jakou předváděl v New Yorku. Patřil mezi vlivné muže, což připomínal každý nový projev jeho bohatství, jako když nechal přivést celou skupinu hudebníků jen na pouhou hodinu, aby jim vyhrávali během večerní hostiny.

Jak běžel den za dnem, Catherine uvažovala o rozdílnostech mezi východem a západem. Život v New York City jí připadal úzkoprsejší, jakoby utiskovaný mezi vysokými pískovcovými průčelími domů a svazovaný požadavky tamní těsně propojené a náročné společnosti, zatímco v Kalifornii našla prostor a volnost. Duše se jí rozpínala, jako by ji vypustili z korzetu, a konečně mohla existovat ve skutečné velikosti. Byla Williamovi vděčná, že ji přivezl na místo tak vstřícné a krásné.

Ovšem i když on sám se jí také hodně zamlouval, a víceméně tušila očekávání její rodiny, že se jednoho dne stane paní Brandtovou, pomyšlení na sňatek s ním stále vyvolávalo kdesi hluboko v jejím nitru drobné výboje odporu, jako by ji něco znepokojivě popichovalo. Nedokázala by vysvětlit, proč tomu tak je, ale pociťovala jakousi zdráhavost. Snažila se ji tedy vypudit z myšlenek a zabývat se tím, co měla rovnou před sebou, domem, zahradou a vrchy v pozadí, místo aby se trápila hledáním odpovědi na dosud nevyřešenou otázku, která čekala kdesi za obzorem.

Přeložil Jan Mrlík